

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กทม

เมื่อวันที่ ๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๙

## กำลังใจเป็นของสำคัญ

โปรดทราบว่าเราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า ถือใจเป็นหลักสำคัญในชีวิตของแต่ละราย ๆ ใจเป็นผู้ครองร่างกาย ถ้าไม่มีใจเสียอย่างเดี๋ยวเท่านั้นเรียกคนตายได้ทั้งนั้น ใจเป็นผู้ครองร่างกายนี้ ถ้าเทียบอย่างต้นไม้ก็แก่นของต้นไม้ รากไม้ก็คือรากแก้วของต้นไม้ ไม้ต้นหนึ่ง ๆ มีรากแก้วแล้วมีแก่นเป็นหลักสำคัญของต้นไม้ นั่น เขาเรียกว่าไม้ยืนต้นอะไรที่มันทนถาวร ถ้าไม้ล้มลุกนั้นไม่ค่อยมีรากแก้วไม่ค่อยมีแก่น เรียกว่าไม้ล้มลุก ถ้าเป็นชีวิตก็เป็นชีวิตของสัตว์ที่มีอายุสั้น ๆ ชีวิตของมนุษย์เรานี้ยืดยาวนาน ก้าวเข้าไปถึงร้อยก็ยังมี ทุกวันนี้ยังมีอยู่ นี้ใจจะเป็นผู้ครองร่างอยู่นะ

ใจนี้ไม่เคยตายจำให้ตี ใจไม่เคยตายใจไม่มีป่าช้า ใจเป็นผู้ครองร่างต่าง ๆ ตามอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วของตัว ใครมีกรรมดีกรรมชั่วประการใดก็กรรมนั้นละพาไป สิ่งอื่นสิ่งใดไม่พาไปได้เลย ดินฟ้าอากาศท้องฟ้ามหาสมุทรสุดสาคร ไม่มีอันใดมาช่วยจิตของเราให้ไปสูงและไปต่ำไปดีไปชั่วได้ มีแต่บุญกับบาปเท่านั้น ใจนี้เป็นของไม่ตาย รับเคราะห์รับบาปรับกรรมรับบุญอยู่ในนั้นตลอดเวลา เพราะฉะนั้นเราจึงได้สร้างชาติไว้สำหรับร่างกายด้วย

ร่างกายเป็นของสำคัญ เมื่อตกตลอดออกมาแม้แต่อยู่ในท้องยังต้องอาศัยบำรุงจากแม่ พอตกตลอดออกมาก็บำรุงทุกสิ่งทุกอย่างจนกระทั่งเป็นเราเป็นท่านมาทุกวันนี้ เพราะอาศัยสิ่งเสียวयरักษา ร่างกายจึงเป็นของจำเป็นสำหรับชีวิตของเราซึ่งทรงอยู่ ที่นี้ส่วนใจนั้นไม่มีเวลา เป็นความสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าใจหลายเท่าทีเดียว คำว่าตายมีแต่ร่างกายสลายเฉย ๆ ใจไม่ได้ตาย ออกจากร่างนี้ก็เข้าสู่ร่างนั้น ออกจากร่างนั้นเข้าสู่ร่างนั้น อย่างพวกเทวบุตรเทวดาก็ไปจากมนุษย์เรานี้แหละ นี่สร้างคุณงามความดีแล้วก็ไปเป็นเทวดาอินทร์พรหมจนกระทั่งถึงพื้นโลกพื้นสงสารก็ไปจากความดีที่เป็นเครื่องสนับสนุนนี้แล

ใจจึงเป็นของสำคัญมาก อย่าปล่อยใจ พุดภาษาโบราณเราหรือภาษาไทยเราล้วน ๆ ก็เรียกว่าให้ได้กินได้ทาน อย่าได้บกพร่องทั้งสองอย่างนี้ การกินการใช้การสอยเพื่อร่างกาย การให้ทานเพื่อบำรุงจิตใจ เพื่อเป็นรากฐานของจิตใจ เป็นที่เกาะของใจ ถ้าใจไม่มีคุณงามความดีเสียอย่างเดี๋ยวเท่านั้นใจแห่งผากหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ ล้มเหลว ถ้าใจมีหลักมีเกณฑ์แล้วถึงจะขาดตกบกพร่องตามโลกอนิจจังนี้ก็ตาม แต่ใจจะมีความแน่นอนหนักแน่นคง

นี่หลวงตาจะพูดให้เป็นคติแก่บรรดานั้น แต่ไม่ใช่คุณนะ ในปัจจุบันนี้ก็เห็นอย่างชัด ๆ ว่ากำลังใจเป็นของสำคัญมาก หลวงตานี้ถ้าไม่ได้อาศัยธรรมะเป็นเครื่องบำรุงรักษา เยี่ยวยามตลอดแล้วหลวงตาดายไปนานแล้วนะ นี่เคยพูดให้ลูกศิษย์ฟังเยอะฟังมากต่อมากแล้วนี่ แต่นี้ลูกศิษย์ก็มาหน้าใหม่มาเรื่อย ๆ ก็เล่าให้ฟังว่ากำลังใจพาทรงพารั้งไว้ได้อยู่ เมื่อกำลังใจก็ยังมีพอรั้งได้ก็รั้ง ถ้ามันรั้งไม่ได้แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ยังนิพพาน โลกไม่ได้อยู่ คำฟ้า แต่พอรั้งให้เป็นเวลายืดยาวนานออกไปนั้นเป็นไปได้ อยู่นี้ก็เพราะกำลังของใจ

โรคหัวใจเรานี้เป็นโรคที่รุนแรงมาหลายครั้งแล้ว มันจะไปจริง ๆ คือเวลามันจะไปจริง ๆ นี้นะ ให้พากันจำเอานะ นักภavanaเท่านั้นจะทราบความจริง อันนี้คือความจริง เวลาจะไปจริง ๆ แล้วร่างกายนี้หมดสภาพ ทุก ๆ สรรพทุกส่วนละในร่างกายนี้จะเป็นเหมือน ท่อนไม้ท่อนฟืน หูนี้ไม่เรียกว่าหูหนวกตาบอด เป็นหูท่อนไม้หูท่อนฟืนไปหมด มันเลยสภาพบอดหนวกไปแล้วไม่รับทราบอะไรทั้งนั้น เหลือแต่ความรู้ที่ทรงร่างอยู่ภายในร่างกาย ภายในหัวอกตรงกลางนี้ ความรู้แท้ ๆ อยู่ตรงกลางอกเรานี้นะ ทรงอกนี้อยู่ตรงกลางนี้ นักภavanaเท่านั้นจะรู้

เวลาเราเรียนนี้มันขึ้นสมอง เรียนมากเท่าไรขึ้นสมองมาก ความจำจนกระทั่งสมอง ทื่อ นี่เวลาเราเรียนจิตของเราไปทำงานอยู่บนสมอง แต่เวลาเราภาวนาแล้วจิตของเราจะมาทำงานอยู่ท่ามกลางอกนี้ จิตสงบมากน้อยอยู่ที่กลางอก ๆ ที่นี้พอถึงขั้นเวลามันจะไปจริง ๆ ความรู้สึกในส่วนร่างกายส่วนต่าง ๆ นี้หดตัวเข้ามา ข้างล่างก็หดเข้ามาข้างบนก็หดลงไปไป อยู่ที่กลางอกนี้ จิตไปเป็นความรู้อยู่นั้นโดยเฉพาะเท่านั้นนะ ทุกขเวทนานี้ดับหมด ร่างกายดับทุกขเวทนานี้ดับ ทุกขเวทนาเกิดขึ้นมาจากร่างกาย ใจไม่มีทุกขเวทนาแล้วไม่มีอะไร เป็นปัญหา

ที่นี้พอความรู้สึกของร่างกายมันหมดสภาพมันแล้วก็เหลือแต่ใจ ใจเมื่อมีธรรมพอสมควรที่จะบังคับกันไว้ได้ก็รั้งเอาไว้ไม่ให้ออกไมให้ออกจากร่าง สิ่งเหล่านี้หมดสภาพแล้วมีแต่จะติดทำเตียว ใจเมื่อสิ่งเหล่านี้หมดสภาพแล้วใจจะครองอยู่ไม่ได้จะต้องติดออก แต่เมื่อบังคับพอให้เป็นไปได้ก็บังคับเอาไว้ นั่น ไม่นานนักมันก็ประสานกันอีก ความรู้ภายในใจนี้ก็ค่อยชานออกไปสู่ร่างกายส่วนต่าง ๆ ร่างกายก็ค่อยรู้สึก หูก็ค่อยมี ตาก็ค่อยมองเห็นเข้าไปเป็นตาฝ้าตาฟางขึ้นมาเริ่มขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเป็นตาดีธรรมดา

นี่คือจิตอันนี้ชานออกไปสู่ร่างกายส่วนต่าง ๆ อวัยวะของเรา ประสาทส่วนต่าง ๆ นี้ เป็นเครื่องมือของใจทั้งนั้น เมื่อใจจะถอนตัวออกมาแล้วต้องถอนกรรมสิทธิ์ หรือว่าถอนความรับผิดชอบเข้ามาหมดเลยเข้ามาอยู่ในทรงอกอันเดียว รู้เท่านั้นละมีแต่รู้อันเดียว พอ

อันนี้เคลื่อนพับก็เรียกว่าตายแล้ว เคลื่อนพับตาย ถ้าเรารั้งกันไว้แบบนี้ครองนี้ แล้วต่อไป มันก็ค่อย ๆ ชำนออกไป ความรู้ที่ชำนออกไปสู่ร่างกายส่วนต่าง ๆ ก็รู้สึกเหมือนเดิม นี่ ละเอาออกมาจากหัวอกจริง ๆ มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ไม่โอ้อวด อำนาจของธรรม เป็นอย่างนี้

พลังของใจจึงเป็นของสำคัญมาก การเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นเรื่องของโรคภัยไข้เจ็บที่มี อยู่ตามร่างกาย จิตใจเราไม่เป็นอะไร อย่าให้ไปเป็นโรคกับร่างกายก็แล้วกัน ให้จิตใจของ เราดี มีพุทธโธ ธัมโม สังโฆ ประจำใจรักษาใจเอาไว้ ใจไม่ได้เป็นโรคเป็นภัย มันเป็นตั้งแต่ ร่างกาย ถ้าใจไปยุ่งกับเขาใจก็เป็นโรคไปด้วย ก็เลยเป็นทุกข์สองชั้น คือ ทุกข์ทางกาย ทุกข์ ทางใจ เราจึงต้องระมัดระวังให้มีธรรมเป็นเครื่องรักษาใจเสมอ ไปไหนอย่าลืม พุทธโธ ธัม โม สังโฆนะ เราเป็นลูกชาวพุทธ ให้มีธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจตลอด ใจได้รับอาหาร ไปเรื่อย ๆ เครื่องสนับสนุนใจคือธรรม

วันนี้พูดเพียงเท่านี้ละให้พี่น้องทั้งหลายฟัง แล้วตอนบ่ายส่วนมากมักจะได้เข้าไป เยี่ยมพระอาการของฟ้าหญิงท่าน ท่านประชวร พอตอนเช้าก็ได้ต้อนรับพี่น้องทั้งหลาย แต่ ตอนบ่ายไม่ค่อยแน่นักนะ มาคราวนี้ตั้งใจมาสงเคราะห์ท่านโดยเฉพาะ

ต่อไปนี้จะให้พระนะ